In het rapport wordt uit deze proeven de volgende conclusie getrokken : Voorloopig kunnen geen auto's met deze energie rijden, maar in enkele jaren zullen wel groote hoeveelheden radioactieve stoffen, b.v. voor medische doeleinden, beschikbaar zijn.

Het succes van de onderzoekingen over de snelle kettingreactie is maar al te goed bekend. Men slaagde er in de tweede mogelijkheid te verwezenlijken en uit het natuurlijk uranium groote hoeveelheden zuiver ^{235}U af te scheiden. Voor de scheiding van isotopen waren verschillende processen bekend, die voor toepassing op uranium in aanmerking kwamen : zooals electromagnetische scheiding door sterke electrische en magnetische velden, òf scheiding door gasdiffusie, centrifuge of thermische diffusie. De laatste drie methoden berusten op kleine verschillen in het gemiddelde gedrag der moleculen, tengevolge van hun verschillende massa. Zoo diffundeeren de lichtere moleculen van gasvormig uranium-hexafluoride, waarin ^{235}U als bestanddeel voorkomt, iets sneller door een poreuze wand, dan de moleculen, waarin ^{238}U voorkomt. Het percentage moleculen met ^{235}U zal dus nà de diffusie iets zijn toegenomen. Om de concentratie van deze moleculen tot bijvoorbeeld 99 % op te voeren, moet men duizenden malen deze diffusie herhalen. Ook bij de centrifuge en de thermische diffusie is er dezelfde moeilijkheid, dat men per proces slechts een geringe verbetering bereikt en dus zeer veel stadia achter elkaar moet gebruiken. Bij de electro-magnetische scheiding is de scheiding bij één bewerking echter volledig, maar deze methode kon, evenals de andere drie, moeilijk op groote hoeveelheden toegepast worden.

Hoewel deze methoden bekend waren, was er geen enkele van in het groot toegepast en de bereikte vooruitgang ligt dan ook in het toepassen en combineeren van deze scheidingen op groote schaal. Men bouwde o.a. fabrieken voor de scheiding door gasdiffusie, waarbij de gezamenlijke oppervlakte van de poreuze vliezen enorm groot was (vele hectare's) en produceerde in vele duizenden stadia uranium, dat een veel grooter percentage ^{235}U bevatte dan natuurlijk uranium. Dit materiaal werd waarschijnlijk gebruikt bij de definitieve scheiding door middel van sterke magnetische velden. Hiervoor werden reusachtige magneten gebouwd. (Het rapport vermeldt één magneet met een poolschoendiameter van 460 cm en een afstand tusschen de polen van 180 cm. Deze werd oorspronkelijk in een cyclotron gebruikt).

Heeft men nu voldoende ^{235}U of plutonium, dan neemt men zooveel hiervan en geeft dit een zoodanigen vorm, dat de neutronen, die bij de splitsing ontstaan, i.h.a. niet ontsnappen, maar door botsingen er binnen blijven. Daar de kans op ontsnappen evenredig is met de grootte van het oppervlak, zal de bolvorm, die immers bij gegeven volume het kleinste oppervlak heeft, de gunstigste vorm zijn. Als de